

Насреща имъ иде единъ попъ съ кобила и жребче.

— Защо се карате, юнаци?

— Те — за това и това. Молимъ ти се, дѣдо попе, пресжди, чия сѣкира е по-остра.

— Добре, — рекълъ попътъ, — дайте сѣкиритѣ да ги туримъ въ дисагитѣ, па да препусна кобилата. Чиято сѣкира най-напредъ просѣче дисагитѣ, тя е най-остра.

Събрали тримата простаки сѣкиритѣ, турнали ги на попа въ дисагитѣ съ остроото нагоре, той препусналъ кобилата и ги отнесълъ.

Като разбрали тримата простаки каква е работата, хванали на попа жребчето и рекли:

— Чакайте, сваляйте си, братя, дрехитѣ да го натоваримъ, та жилитѣ да му се изкинатъ.

Тримата простаки се съблѣкли голи—голишави, натоварили всичкитѣ си дрехи на жребчето и го ударили съ една прѣчка. . . То подскочило веднажъ — дваждъ и избѣгало съ дрехитѣ.

— Ха, видите ли, какъ му се вдигатъ заднитѣ крака — изкинаха му се жилитѣ! . . .

Тръгнали тримата простаки голи, като соколи. Кжде да идатъ, какво да правятъ? ! . . .

Стигнали до една планина. Задъ нея захождало слънцето и позлатявало съ лжчитѣ си едно малко облаче надъ самия връхъ.

— Гледайте, гледайте, парче злато надъ планината.

— Отде ли се е зело! . . .

— Отъ небето трѣбва да е. . . Чулъ съмъ отъ баба, че на баба ѝ баба ѝ казала на баба ѝ.

— Що бре? . . .